

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra TRØSTEBREV I SORGEN OVER KONG VALDEMAR OG HANS MÆND

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 353.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig04val-shoot-idm140015230171968/facsimile.pdf> (tilgået 11. maj 2021)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Kong Valdemar og hans Mænd

Da seer i Alt man ingen Dele,
Men ikkun Skyggen af det Hele,
Og denne Skygge er Ideen,
Som man med Kunstner-Blik kan see'en,
Ja, denne Skygge, det er Aanden,
Som skabes efter Haanden,
Vel bedst i Farver og i Stene,
Det rette Stof til Former rene,
Men, ved et velberegnet Mord,
Dog ogsaa godt i døde Ord!
Hvem skulde tænkt, at Ingemann,
Hjemkommet nys fra Konstens Land,
At Sangeren ved Skønheds Alter,
Naar han fornem, den Sag var reen,
Der maatte sættes Kiød og Been
Til Blancas luftige Gestalter,
At han, med samt sin Poesie,
Som dog naturlig var at kalde,
Da skulde sørgelig forfalde
Til et historisk Kiætterie,
Og bygge paa et Dannevirke,
Som, synker det et brat i Jord,
Adskille maa det hele Nord
Fra Konstens tydsk-catholske Kirke!
Han saae, og det ei uden Sands,
Det Døde i sin hele Glands,
Og kunde blind sig dog indbilde,
At Liv og Aand er Konstens Kilde,
Vanhellig spotte Kunstner-Gaaden,
At meer end Liv er Leve-Maaden,
At uden den er Kraft og Fynd
Og Kiærlighed den største Synd,
Saa ingen Skønhed kan forsonse
En uharmonisk Bonde-Tone!

Ak, at saa galt han kunde vælge,
Skøndt ham for Øie stod Kong Helge!
Det ogsaa er et episk Digt,
Og det med Fylde, Liv og Varme,
Men der gjør Digteren sin Pligt,
Og lægger Konst i Kraftens Arme!
Det kan man føle, det er Kiød

Kong Valdemar og hans Mænd

Af vores Kiød, og Aand derefter,
Og om end lidt paa Formen brød
De mageløse Helte-Kræfter,
Det kan man taale, thi, som sagt,
Det er os selv i mythisk Dragt,
Og med sig selv, med hvad der kan forhøje
Vor Nydelse, om tit
Det end kan støde Smagen lidt,
Man ei maa regne det saa nøie!
Smaa-Pletterne er kun Beviis
Derpaa, at man det Dødes Priis
Ei lettelig kan overdrive,
Thi der fuldendt kan Formen blive,
Der, naar man ret har lært at stile,
Paa hvad der støder, kan man file,
Til som et Speil det bliver glat,
Det ene ganske som det andet,
Saa Intet meer kan synes mat,
Og Intet heller smage vandet!
O, derfor giv dig gode Stunder,
Og lær engang Vandalens Kunder,
Hvor smagløst og hvor blindt de vælge
Imellem Valdemar og Heige,
De Sværmere, som har ei Sands,
Selv ei i Nordens Guders Glands,
For deres eget Kiød og Blod,
Som rører sig med Kraft og Mod,
Og derimod forguder Troppen,
Der vel har faaet lidt Kiød paa Kroppen,
Ja, vel endog lidt Been i Næsen,
Men har et fjantet Maanskins-Væsen,
Og er, paa stakkels Buris nær,
Barbarer en og hver!
Ja, lær dem dog, ifald du kan,
Hvad der er klart for vor Forstand,
At det er Konsten i en Digterhaand:
Formaliter af Kiød at skabe Aand,
Og Vandalisme, tvertimod,
Af Aand at skabe Kiød og Blod,
Saa for Kong Valmær og hans Mænd,
Sig korse maa hver Konstens Ven!¹

---

¹ Hermed ender andet Stykke i Skildret d. 20. November.